

zal moeten blijven liggen. 'k Heb op u gewacht om u 't een en ander te zeggen. Ook als er iets voorvalt vóór van avond, moet u om mij sturen."

Ze belooft het; de noodige zorg en toewijding zullen niet ontbreken.

„Dat weet ik,” — is 't antwoord, „'t is u toevertrouwd.” — — —

Dien dag doet zich geen verontrustend verschijnsel zien en den daaraanvolgende spreekt hij weer zacht en doodvoorzichtig, dus wordt een enkel woord gewisseld.

Eva is na dien nacht bevangen door angst en vreeze. Ze kan dat niet meer bijwonen en ze smeekt bijna om 't bijzijn der verpleegster, al was 't slechts enkele dagen.

Te goed ziet deze, dat het einde niet verre is, en dan brengt ze een offer aan de groote liefde voor haar kinderen en ze belooft te blijven als ze deze verzorgd weet door haar familie.

Eenigszins is de heer Van Voorst verwonderd als hij haar den ganschen dag ziet en argwaan komt bij hem op.

„Dan is het erg, héél erg!” peinst hij. En alsof ze zijn gedachten raad, zegt ze:

„'k Heb een paar dagen belet gevraagd aan mevrouw, mijn jongens zijn uit logeeren en nu heb ik het zoo eenzaam. 'k Mag toch wel?”

„Is 't dan vacantie?”

„Ja zeker. 't Is immers bijna Paschen!”

„O ja,” — fluistert hij — „'t feest der opstanding.”

„Ja juist, dat feest, wat door ons, die weten hoe de geest zich na den dood aan zijn achterblijvenden kan mededeelen, wordt gewaardeerd. Verveel ik u, als ik spreek?”

„O nee!”

„Vindt u het niet eigenaardig, dat al de wonderen in onzen bijbel, waaraan zoo dikwijls door anderen wordt getwijfeld, juist door 't spiritisme zijn verklaard?”

Even knikt hij toestemmend.

„Zoo dikwijls,” — gaat ze voort, zacht sprekend — „zoo dikwijls maak ik me zelve een voorstelling van dat tweede leven. Me dunkt het moet toch een overgang zijn om allereerst tot de ontdekking te komen, dat het lichaamslijden voorbij is. En mij dunkt, als we dan dat afgelegde leven zien met die eindeloze bezwaren en maren, wat zal ons dat dan klein toeschijnen, en toch ook weer groot om die oogenblikken van strijd en overwinning. Als we ons levensboek bezien zal daar wel eens een donk're vlek op de bladzijde zijn, maar toch ook van die dagen, die met een extra kruisje zijn aangeteekend.”

„Zòo als die dag toen u voor 't eerst bij me op 't kantoor kwam, weet u 't nog?”

Ze lacht even.

Dan wenkt hij haar dicht bij zich.

„Ik denk” — zegt hij — „dat ge uw kinderen nu beter zult kunnen groot brengen!”